

תפ"ח 14332/05 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד יפרם אלישקוב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 14-05-14332 מדינת ישראל נ' אלישקוב (עוצר) 26 אפריל 2015

בפני: כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד

כב' השופט מאיר יריב

כב' השופט גליה רביד

בעינוי: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילו) -

ע"י ב"כ עוז'ד ניר ביתן

נגד

הנאשם

יפרם אלישקוב

ע"י ב"כ עוז'ד ישר יעקב

הכרעת דין

השופט גליה רביד:

1. האירוע שבמוקד כתוב האישום התרחש בתאריך 21.4.14 בין השעות 20:00 ל-23:00, בדירה ברח' הערבה 5 בחולון, שם התגורר הנאשם באותו עת (להלן: "הדירה"), אירוע שבמהלכו דקר הנאשם מספר דקירות, באמצעות סכין מטבח, את שותפו לדירה, איוון פרילוצקי, יליד 1945, וגרם למוות.

המחלוקה העיקרית בעניינו נוגעת לשאלת האם גריםתו מוות של איוון פרילוצקי (להלן: "המנוח") בידי הנאשם - עובדה אשר בעירה אינה שנייה במחלוקה - מבוססת כנגד הנאשם רצח בכוונה תחילתה בהתאם לסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין תש"ז-1977 (להלן: "החוק"), כמייחס לו בכתב האישום, או שיש לקבל את טענת הנאשם לפיה פעל בנסיבות של הגנה עצמית, או למצער, מבלי שהתגבשה אצלו כוונה תחילתה לגרום למותו של המנוח.

2. המחלוקת העובדתית בין הצדדים מצומצמת באופן ייחודי ממשתקף, בין השאר, בתשובה הנתבעת לכתב האישום. הנאשם הודה מרבית העבודות המפורטות בכתב האישום, כפי שעוד יובהר בהמשך, וחומר הראיות הוגש ברובו הגדל בהסתכמה חלק מתייק מוצגים מוסכם.

את המסתכת העובדתית המוסכמת ניתן לסכם כדלקמן:

2.1 המנוח שכר את הדירה והתגורר בה למשך מספר שנים קודם לאירוע; תחילת ייחד עם אשתו המנוחה, ובהמשך, כאשר זו נפטרה בשנת 2013, המשיך לגור בה בגפו. סמוך לחודש מרץ 2014, פנה המנוח למתוך דירות על מנת שימצא עבורי שותף לדירה, ובעקבות זאת, בתאריך 24.3.2014, חתמו המנוח והנאשם על הסכם שמכוחו החל הנאשם להתגורר בדירה בשותפות עם המנוח. לדרישת בעלת הדירה, גב' מרינה לשינסקי, הוגבלה השכירות במתכונת זו לתקופת ניסיון בת חודשיים.

2.2 במהלך התקופה בת כחודש שבה התגורר הנאשם בדירה עד לאירוע, התגלוינו ביןו לבין המנוח מחלוקת וחיכוכים שונים על רקע גובה דמי השכירות, מיקום חופשיים בדירה ונושאים אחרים הקשורים לחוי השיתוף בדירה, כאשר לכל אחד מהם היו טענות כנגד רעהו.

כך, מספר ימים לפני האירוע, בתאריך 10.4.14, בשעות הלילה, הזעיק המנוח משטרת לדירה. שיחת הטלפון של המנוח עם מוקד המשטרה הוקלטה ותומלה (ראה דיסק **ת/48** ותמליל **ת/47**). המנוח הlion שהנאשם מטריד אותו, מקלל אותו וטוען כנגדו שהוא גונב ממנו חופשיים, בעוד שהוא של המנוח, היא שהנאשם הוא זה שמשתמש בחופצי. למקומ הוזעק שוטר (ראה דז"ח פעליה **ת/45**) אשר תיעד את תלונותיהם ההדדיות של הנאשם והמנוח, האחד כנגד השני.

עד הוברר, כי סמוך לפניה האירוע הודיע המנוח לעלת הדירה על כוונתו לעזוב את הדירה בסוף חודש אפריל 2014 ולעקור להוסטל בעיר עכו (ראה הודעות מרינה לשינסקי **(ת/49** ו-**ת/50**).

2.3 אין חולק, כי עobar לאירוע הנאשם והמנוח שבו יחד בדירה. הנאשם הודה במענה לכתב האישום כי בשלב מסוים, בעומdam בכניסה לסלון, במבואה שליד דלת הכניסה לדירה, הוא ذكر את המנוח ארבע דקירות באמצעות סכין מטבח שהייתה מונחת על השיש במטבח: שתיים בצדואר, אחת באיזור הבריח שמאל ואחת בצד שמאל. כמו כן הודה הנאשם במענה לכתב האישום, כי גרם למנוח לפחות שמונה פצעי חתך ושריטות בחלקי גוף שונים, כגון בפנים, בגוף, בידיים ובאצבעות כף יד שמאל, כפי שפורט בסעיף 5(ג) לכתב האישום. הנאשם אישר, כי לאחר שהמנוח נפל אריצה, הוא ניגש למטבח, שטף את ידיו ויצא מהדירה.

2.4 לאחר האירוע, בסמוך לשעה 15:00, הגיע הנאשם לתחנת המשטרה בבת ים כשהוא מלאה בבניין והודיע כי דCKER אדם בדירותו. אנשי המשטרה שהגיעו לדירה כהם מלאים בנאשם ובבנו שמעון, גילו את המנוח כשהוא שוכב במבואה שבכניסה לסלון ללא חולזה, בתוך שלולית דם (ראה דז"ח פעליה **ת/31** ו-**ת/33**). מותו של המנוח נקבע במקום על ידי צוות מד"א (ראה **ת/28**, **ת/29** ו-**ת/30**).

2.5 ממצאי הזרה תועדו בדז"ח ביקור ראשוני בזירת העבירה (**ת/23**) ובחוות דעת של המעבדה הניתנת הכולל גם לוח צילומים (**ת/18**). מתוך הממצאים השונים שנמצאו בזירה אציג את אלה:

א) נמצאו כתמי דם ומריחות דם על הקירות במבואת הכניסה, בכניסה לסלון, במטבח, על דלת הכניסה לדירה ובמקומות נוספים, כמשתקף בת/18 ובתמונה המצורפת. המומחה יואב וולניץ קבע, כי ניתן להסיק מכך

בנסיבות גבואה, שבאזור המבואה התרחש מאבק אלים שבמהלכו נזכר המנוח (ראה סעיף 6(א) לחוות הדעת 18/).

(ב) במיגרת הסכו"ם שבמטבח נמצאה סכין בעלת ניצב בצבע שחור ולהב מתחת, כאשר בסיס הלהב והניצב כתמי דם (תצלומים 27-32). כמו כן נמצאה מטלית מטבח מגואלת בשירדי חומר חדש قدם (תצלומים 33-34). על סמך מצאים אלה קבע המומחה, שהנחה שכתמי הדם הנ"ל מקורים במנוח, ניתן להסיק, בסבירות גבוהה, שהסכין נוקתה והוכנסה למיגרת הסכו"ם לאחר האירוע (ישן כבר עתה, כי במהלך השחזרה שנערכ עמו הנאשם ותיעודו הוגש בהסכם, אישר הנאשם שיטף את הסכין והוכנסה למיגרת הסכו"ם - **ת/12 עמ' 26**).

(ג) על גבי ארגד קרטון שנמצא במרפסת נמצאו מכנסי אימוניות בצבע אפור שבחלק התחתון שלהם כתמי דם (תצלומים 21-22) כמו כן נמצאו ליד כורסא בחדר ההסבה כפכפי גומי בצבע כחול שעלייהם כתמי דם (תצלום 19). המומחה הסיק מלאה בסבירות גבוהה שאדם שהזדהם בدم המנוח פשט את מכנסיו האימוניות שלבש ואת הcapeפדים והשאירים בחדר ההסבה. (ישן, שהנאשם אישר בחקירותו כי לבש בעת האירוע מכנסים אפורים וכי פשט בגדיו טרם ש丑ב את הדירה- ראה דוח **ת/14**. כך גם בשחוור, שם אמר הנאשם בין השאר שבאיור נעול capeפדים- **ת/6 עמ' 125 ש' 2 ואילך**).

2.6 התקבלה חוות דעת של ד"ר קונסטנטין זייצב מהמכון לרפואה משפטית [ראה **ת/15**]. עולה ממנו כי המנוח הוא גבר בן 65-70 על פי מראהו, בעל מבנה גוף תקין, גובה 176 ומשקל 93 ק"ג. חוות הדעת סוקרת את הפציעות והחבלות שנמצאו על גופו של המנוח (ראה גם תמונה על גבי דיסק **ת/19**), ואפרט להלן את הממצאים העיקריים על פי חוות הדעת :

א) פצע דקירה בצוואר שמאל (ראה תיאור סעיף 4(ב) לחוות הדעת). מדובר בדקירה בעומק של 6 ס"מ שחדרה בין השאר את השיר**ר ב**) פצע דקירה באזור הבריח שמאל (ראה תיאור סעיף 5(א) לחוות הדעת). הדקירה בעומק 4 ס"מ עברה דרך שריר התת בריחי ודרך סעיפי הוריד התת בריחי **ג)** פצע דקירה בחזה שמאל (תיאור סעיף 5(ב) לחוות הדעת). הדקירה בעומק של 5-4 ס"מ והוא חדרה לרקמת הריאה. **ד)** פצע דקירה בבסיס הצוואר מימין (ראה תיאור סעיף 4(א) לחוות הדעת) בעומק של כ- 4 ס"מ.

ה) לפחות שמנה פצעי חתק ושריטה **בפנים ו** שני פצעי חתק **באצבעות כף יד שמאלית ז)** שלושה פצעי שריטה **בגו צ)** פצעי שפוף זעירים ודימומיים תוך עוריים מתלכדים **בפנים**, ביניהם דימומיים תחת רירית השפטים ופצע קרע במצח **ט)** דימום תחת עור**י בצוואר שמאל ו)** דימומיים תחת עוריים **במרפקים**.

על סמך ממצאי הניתוח בגופת המנוח חיווה המומחה את דעתו כי מותו נגרם מהלם נת נפח מפצע דקירה בצוואר שמאל. עוד נאמר, כי שלושת פצעי הדקירה האחרים (בעצם הבריח, בחזה שמאל ובסיס הצוואר מימין) גרמו נזק לריאה השמאלית ולכלבי דם שונים. הם כשלעצמם לא היו קטלניים, אך בעלי פוטנציאל קטלני.

2.7 התקבלה חוות דעת הפטזיקולוגית ערוכה על ידי ד"ר זייצב (ראה **ת/16**) שמננה עולה כי עבר למותו, היה המנוח תחת השפעת אלכוהול בכמות גדולה.

2.8 מחוות דעת שנערכה על ידי ענת גסט מהמכון לרפואה משפטית (ראה ת/20) עולה כי כתמי דם שאותו על רגלו של הנאשם (ראה דז"ח חיפוש ת/44) מקורים עשוי להיות במנוח (או בכל גבר אחר בעל פרופיל גנטי זהה) אך לא בנאים עצמו. יצוין אגב, כי מהדינמה שנלקחה מהסיכון והובררה להיות דם אדם, התקבל פרופיל גנטי חלקי ביותר שלא הספיק כדי לשול או לחיב את הנאשם או את המנוח.

העדים שהיעדו במשפט:

3. להשלמת התמונה העובדתית יצוין, כי מעבר לחומר הראות שהוגש בהסכמה, העידו לפנינו ארבעה עדים מטעם התייעча: يولיה נעים - בתו החורגת של המנוח, שמעון אלישקוב ושלווה אלישקוב- בניו של הנאשם, וכן וליזה כוכלב, אחותה של בעלת הדירה.

מטעם ההגנה העידו הנאשם וכן יהושע שי - שכן המתגורר בבניין שבו התגוררו הנאשם והמנוח.

לתוכן עדויות אלה, ככל שידרשו, ATIICHIS בהמשך הכרעת הדיין.

גורסת הנאשם

4. גרסת הנאשם באשר לאופן השתלשלותו של האירוע ולנסיבות שאפפו אותו לא הייתה אחידה ועקבית. כבר עתה יצוין, כי הגרסה שמסר בעדותו בבית המשפט אינה توامة את הגרסאות (השונות זו מזו) שמסר במשטרה. נקל להיווכח בהתפתחות שחלה בגורסת הנאשם, בין זו הראונה שנמסרה סמור לאחר האירוע בתאריך 22.4.14 בשעה 04:04 (ראה ת/1 וכן תמליל ת/2), גרסה שעלה חזר בעירקה גם בשחזר שהתבצע ביום שלאחר האירוע (ת/10 ו-ת/12), לבין גרסה שנייה, מאוחרת יותר, שנמסרה לראונה בתאריך 28.4.14 (ראה ת/5 ותמליל ת/6), לבין הגרסה השלישית, שמסר בעדותו בבית המשפט.

להלן תפורט גרסת הנאשם בבית המשפט, זו הגרסה שמאחוריה בחר להתייצב בעדותו לפני. לgresאותיו האחירות של הנאשם שניתנו במשטרה ATIICHIS בהמשך בעת שאדון במשקל עדותם ובאפשרות לחתם בה אמון.

4.1 הנאשם סיפר בעדותו בבית המשפט, כי עלה ארצתה מגרויזה בשנת 1999 בעקבות מטבח המלחמה שם. לדבריו, בגרוזיה הייתה לו משרה מכובדת, אך הוא נאלץ לעזוב הכל מאחוריו ואפיילו יש שבועיים "בשבוי" שם חוות אלימות פיזית. מטבח זה השפיע עליו קשות מבחינה نفسית והוא חי מאז בתחשוה של רדיפה, כאלו הוא מאויים תמיד.

לדברי הנאשם בעדותו הראשית, הוא נכנס להתגורר בדירה המנוח בתיווך של מתווך הדיירות ועל בסיס הבטחותיו שהכל יהיה מסודר בדירה. ביגוד להבטחות, מן התחילה לא היה לו טוב ונוח בדירה, לא

היה בדירה די או רום והמנוח לא קיים את הבטחתו לספק לו ארון ומיטה. הנאשם תיאר בעדות ראשית את המנוח כאדם גדול גוף שגובהו 1.90-2.00 מ', ובמשקל 140 ק"ג (פרו' עמ' 30 ש' 3-4). הנאשם שלל את האפשרות שחפש במותו של המנוח והואיף בעניין זה כי נודע לו על פטירת המנוח רק כאשר חזר לדירה עם המשטרה. לדבריו, כאשר עזב את הדירה לאחר האירוע, המנוח היה ישוב על הרצפה ליד המיטה ואפילו דבר, בעיקר קילל אותו ו אמר לו מילים לא יפות, כשהוא במצב של שכנות (פרו' עמ' 31 ש' 6-1). הנאשם, לדבריו, עזב את הדירה במהירות והלך למשטרה מתוך הנחה שהם אלה שיזמין אמבולנס (עמ' 30 ש' 29).

ה הנאשם תיאר את השתלשלות העניינים באותו ערב כך: לדבריו, בערך בשעה 20:30 או 21:00 הוא הגיע לדירה והcin לעצמו ארוחת ערב על מנת שיוכל לקחת את התרופות הקבועות שלו. לאחר ששסיים את הארוחה הגיע המנוח ואז הוא, הנאשם, שאל אותו מדוע לא ישן בדירה ערב קודם. המנוח הגיב על שאלה זו בתוקפנות, כיינה את הנאשם "כלב" ו אמר לו שהוא לא מעוניינו. לדברי הנאשם, הוא ניסה להרגיע את המנוח, אמר לו שהשאלה נבעה מdagנה לו, אך זה המשיך לעונות בצורה אגרסיבית וקליל. המנוח נראה שתיי מאוד ועצבני. הנאשם הציע למנוח כוס מים אך הלה שapr או המים לכיר ו אמר שם הוא, הנאשם, רוצה "שהכל יהיה בסדר" שילך לknנות שני ליטר וודקה והם ישתו ביחד (עמ' 31 ש' 21). לדברי הנאשם, הוא חיבק את המנוח והוליך אותו לכיוון החדר שלו מתוך תקווה שהוא ירדם וירגע ובמקביל לבש את מעילו ועשה עצמו כאילו יצא מהבית, אבל למשה נשכב על הספה בחדר השני וחיכה שהזמן יעבור והוא יוכל לקחת את התרופות שלו. נשכבו על הספה הוא שמע את המנוח מתחיל שוב לקליל, תוך שהוא מתלונן על כך שהוא לא מביא לו וודקה. באותו שלב, לדברי הנאשם, המנוח ניגש למיטתו קילל את אמו ותפס במכנסייו באומרו **"למה לא הבאת לי וודקה ועכשו אני רוצה לאנוש אותך"**. הנאשם דחף את המנוח עם ידו ו אמר לו לעזוב אותו, שהוא אדם חולה, אבל המנוח לא חדל מלמשור במכנסייו. או אז, קם הנאשם מהמיטה והלך לכיוון דלת היציאה מהדירה כדי לברוח החוצה, אבל גילה שהדלת נעולה כשהמפתח אינו נמצא בחור המנעול. הנאשם סיפר, כי התחיל לדפק על הדלת בתקווה שימושו מהשכנים יעוזר לו, אך איש לא שמע (עמ' 32 ש' 6-7). הנאשם הוסיף ו ציין, שבזמנו ליד המיטה, המנוח הכה אותו בראשו, בפניו ובכל גופו (עמ' 32 ש' 8) והוא התקשה להדוף אותו מפני שמדובר באדם גדול ממדים שגובהו מעל 2 מ' (שם ש' 13). לדברי הנאשם, בעומdam ליד דלת הכניסה המנוח המשיך להכות אותו בראש ואז הוא הרגש שעצבו בouriים בו " יצא לי אש מהעינים", כהתבטאו (עמ' 32 ש' 23). הוא פסע לתוך המטבח, מרחק של מטר-מטר וחצי מדלת הכניסה, כשהמנוח בעקבותיו. על השיש באותו עת הייתה מונחת סכין מטבח. את שאריע לאהר מכך תיאר הנאשם כך:

"...על השיש הייתה סכין והמנוח הלך לכיוון השיש, רצה לקחת את הסכין וכשהוא לא הצליח להפיל אותו הוא רצה לקחת סכין, במצב הזה נתתי מכח ביד והסכין נפלה על הרצפה. המנוח לקח את הסכין מהאמצע שלו לא מהידית של הסכין, אני לקחתי את הסכין ומשכתי את הסכין מידו, מהמשיכה נחתכו לו האצבעות (מדגים באמצעות ידו). אחרי זה תפסתה את המנוח בידי השמאלית והמנוח רואה שאינו תפס סכין, אני חשבתי שאולי יראה זאת ויפחד ממנה ויעזוב אותו. תפסתה את הסכין ביד וכל הזמן ניסיתי לדחוף אותו כדי שיירגע, כדי להרחק אותו ממנה ויעזוב אותו (ה הנאשם מדגים בידיו). אין שיכולתי נלחמתי אותו, הסכין הייתה לי ביד. המנוח חנק אותי חשבתי שהוא יירוג אותו, הרגשתי שהראש שלי עולה למעלה, יצא לי אש מהעינים, הרגשתי שאני מאבד את המצויאות ואז ראייתי בעיניים שלי שהוא הורג אותו. עבדתי בתחום הזה ואני יודע מה פרצוף של רוצח. שניסיתי לדחוף אותו אני לא זכר מה

קרה, יכול להיות ונתני לו מכה. אני לא זוכר מה קרה, בשביל הגנה עצמית יכול להיות שנתיו לו מכה...אני דחפתי אותו עוד פעם והמנוח התישב על המיטה ברצפה, לחתמי את המUIL שלו והתיק, מצאתי את המפתחות שלי בטור המUIL, **פתחתי דלת והלכתי למשטרה. התקשתי לבן שלי לבוא מהר שיקח אותו למשטרה כי אולי לא תהיה מונית**" (פרק' עמ' 32 ש' 26 עד עמ' 33 ש' 12). לשאלות הסגנור הנאשם אישר כי במשטרה אכן אמר שנתן לمنוח מכה או שתיים עם הסcin (עמ' 34 ש' 15-14) ובר, שבמילה "מכה" כוונתו היה לדקירה באמצעות הסcin.

הנאשם הוסיף וציין כי הוא סובל מלחץ דם גבוה וסוכרת וכאשר הוא מתעצבן הוא עלול לקבל "קומה" ודום לב. כשרמת הסוכר עולה בدمו הוא נפל ארצתה, כפי שקרה כבר פעם באוטובוס. במקרה זה הוא מאבד את הזיכרון שלו. לדברי הנאשם במהלך האירוע הוא מאד פחד וכנראה בגלל זה לא נפל, אבל הרגש רע מאד ורעד כלו. (עמ' 33 ש' 28-14).

בתוייחס לגרסאותיו הראשונות במשטרה אמר הנאשם כי בليل האירוע הוא נחקר לפני שנוועץ בעורך דין והחוקרים שיקרו לו באומרם שיגע עורך דין תוך 15 דקות. כמו כן מסר שדבריו במשטרה לא נרשמו כהוויותם וכי השוטר רשם "מה שהוא רצה" (עמ' 34 ש' 7). כך היה לדבריו גם בשחוור, כאשר כל השוטרים היו בעצם נגדו ואילצו אותו לחתום מבלי לקרוא (עמ' 41 ש' 31-25). הנאשם אישר שאומנם, לאחר מכן, הוא נפגש עם עורך דין אך לדבריו התקשרות ביניהם לא הייתה טובה כי הלה דבר עברית ולא היה מתרגם (עמ' 34 ש' 12).

לשאלות התבע בחקירה נגדו הנאשם ואמר בהקשר זה, כי בהודעות הראשונות במשטרה לא אמר את האמת כי היה עצבni מבולבל ומפוחד וכי החוקרים מצדם היו אגרסיביים אליו, עצבנו אותו ولكن אמר להם לרשום מה שהם רוצים (עמ' 45 ש' 20-17 וכן 29-27). כמו כן אמר שבמהלך השחוור השוטרים צילמו מה שהם רוצים וחלק מהדברים הורו לא לצלם ולא להקליט (עמ' 46 ש' 21-19 ו-24-23).

דין ומסקנות:

5. כאמור, אין חולק שהנאשם ذكر את המנוח מספר פעמים באמצעות סcin מטבח וגרם בכך למותו. ההגנה לא חקרה על ממצאי חווות הדעת הפטולוגית ת/15, ולכן ניתן לקבוע כממצא עובדתי, שהנאשם ذкар את המנוח 4 דקירות: בצדואר מימין, בצדואר משמאלי, בעצם הבריח ובზה. בנוסף לכך גרם לו לפחות רב של פצעי חתק, שריטות ושפשופים, באזורי הפנים, הגו והידיים, הכל כפי שפורט בחווות הדעת ונスクיר על ידי לעיל. ניתן לקבוע על סמך חווות הדעת ת/15 כי הדקירות היו דקירות עמוקות למדי, כאשר כל אחת מהן כשלעצמה הייתה בעלת פוטנציאל קטלני. כאמור, מות המנוח נגרם בפועל על ידי הדקירה בצדואר משמאלי, אשר הובילה להיווצרות הלם תת נפח.

6. בהסתמך על ממצאי הזרה כפי שפורט קודם (ראה סעיף 2.5(א) להכרעת הדין), יש אינדייקציה לקבוע שעובר למות המנוח התחולל בדירה מאבק אלים בין הנאשם למנוח. ואולם, סימן שאליה מוכיח באשר לסיבות שהובילו למאבק זה, באשר לנטיותיו המדוקיקות ובאשר לחלקו ו/או מעשיו של כל אחד

מהמעורבים בו. מעבר לממצאים האובייקטיביים שהובאו בפנינו מזירת האירוע ומניתחת גופת המנוח, הנאשם הוא היחיד שנוצר לספר את שהתרחש בדירה ביןו לבין המנוח. لكن אפוא, ההכרעה בשאלות השניות בחלוקת והנוגעות למחשבה הפלילית של הנאשם בזמן האירוע, או לאפשרות שה הנאשם فعل בנסיבות של הגנה עצמית, תלויות במידה רבה (ואפילו קרדינאלית) במידת האמון שניתן לרכוש לנימוק וביכולת לסגור על דבריו לצורכי קביעת ממצאים עובדיים.

הערכת מיהינות הנאשם

7. אומר כבר עתה, כי לטעמי, לא ניתן בשום אופן לבסס ממצאים עובדיים על דברי הנאשם כעדות יחידה. לא זו בלבד שגרסת הנאשם לא הייתה עקבית, תוך שניכרים באמרותיו שינויים מהותיים, כפי שעוד יורח בmarsh, אלא שניים אלה נוגעים ללב לבן של השאלות השניות בחלוקת.

לא זו אף זו: בעוד הסגנון עותר בסיכוןו לתת משקל דוקא לגרסה הראשונה של הנאשם, גרסה שהיא לדידו של הסגנון גרסה אוטנטית וקרובה לזמן התרחשויות, הרי שה הנאשם מצדו מתנגד לגרסה זו וטוען בעדותו שאין בה כל אמת. הנאשם טען, כאמור, שהוא מבולבל באותה עת, שלא הובן כהלכה בגל קשי שפה, וכי השוטרים רשמו את דבריו כרצונם ואפילו עיוותו את מהלך השחוור. יש כמובן לעיר בעניין זה שהודעותellite הנימוק במשטרה, כמו גם החומר המתיחס לשחוור, הוגשו בהסקמה, לא נהיל הлик צוטא ואיש המשוטרים לא זומן לעדות כדי להתעמת עם טענותיו הנ"ל של הנאשם. כמו כן, צפיה בסרט השחוור מלמדת שהשחוור התנהל בצורה נינוחה ובוארך רוח מצד השוטרים, תוך הקפדה על כך שדברי הנאשם מתרגמים לרוסית ומובנים כהלה. איש לו האיז במנוח, להיפך, גם בעת שהוא החל לדבר עברית, עצר עורך השחוור את רצף הדברים במשטרה, על תרגום דבריו לרוסית ובחזרה, כדי לוודא שהדברים מדויקים ומתועדים היטב. לנימוק ניתנה מלאה הבמה וההזדמנות לומר את שփץ. הנאשם עצמו נראה רגוע, הוא דיבר לעניין וניכר שהוא הבין היטב את הסיטואציה ושלט בדבריו.

עמדת הסגנון, כאמור, לפיה יש לתת משקל לגרסתו הראשונה של הנאשם, זו המשתקפת בהודעה הראשונה ובשחוור, נובעת אולי מהערכתו המשפטית שהగרסאות המאוחרות הן כבשות ובעייתיות, כפי שעוד יורח בmarsh, אך היא יוצרת קשיי אחר. היא מחייבת את המסקנה שה הנאשם לא אמר אמת בעדותו בבית המשפט, בעת שהזוהר על אמרית האמת. זאת, הן בהחלטות שאפפו את האירוע והן בהתייחס למליך החוקיות במשטרה, תוך שהוא מתייחס שווא בחוקרי. מסקנה כזו גוררת מלאיה מסקנה נוספת והיא שה הנאשם אינואמין וכי אין לסגור על דבריו, והדבר משליך על הערכת משקל כל גרסאותיו, לרבות הגרסה שמסר בחקירהתו הריאונית במשטרה. הרי מי לידנו יתקע שבחקירה הראשונה, להבדיל מהיום, הנאשם אמר את האמת הצרופה, וכי יערוב שאז, להבדיל מהיום, לא היה מונע על ידי הרצון להקטין את חלקו, לשפר את מצבו המשפטי וליפות את התמונה מבחינתו? אסור לשכך בהקשר זה שה הנאשם לא הגיע למשטרה באופן מיידי לאחר מעשה, היישר מדריתו. אליבא דברי הנאשם עצמו (ת/1 עמ' 2 ש' 28, עמ' 3 ש' 1) הוא התעכב זמן מה בדירה כדי לשטוף את ידיו ולהחליף את בגדיו. גם לאחר שיצא מהדירה הוא ישב זמן מה במבנה סמוכה כדי להירגע ולהרהר ב升华. אחר כך הוא שוחח עם בני שמעון טלפונית ונוצע בו, ואז לוקח מונית ונסע לביתו של שמיעון. שם המטען הנימוק עוד זמן מה להגעת שני בניו, ורקmarsh, בשעת לילה מאוחרת יחסית, הוא הגיע למשטרה מלאה בשני בניו, שעם שוחח על המקרה. مكان, שלא מדובר בגרסה ספונטנית אלא בגרסה שנמסרה לאחר שלనימוקם

היתה שhort להרהר, להיעז בبنيו, ולבחר דרכי פעולה.

אמרתי שהג严肃ות המאוחרות של הנאשם הן בעיתות, וזה הזמן לדבר על הנسبות שאפפו את השינוי הראשון שחל בגרסת הנאשם בתאריך 28.4.14. מטעם המאשימה הוגש (באישור הגנה) מזכיר שנערך על ידי השוטר יצחק בן הרוש (ראיה ת/44) ממנו עולה שבתאריך 28.4.14, בשעות הבוקר, בתום הדיון בבית משפט השלום בהארכט מעצמו של הנאשם, הבחן בן הרוש בبنيו של הנאשם כשהם משוחחים עם סגנוו דוידן הנציג. בן הרוש שמע את הסגנוו אומר: **"עכשו הגישה שהוא לך סיכון"**. אמרה זו ששמע השוטר שופכת או על הסיבות שהביאו את הנאשם בצהרי אותו יום למסור לראשונה במשטרת גרסה חדשה ושונה, כמשמעותה בהודעה 5/5. בהודעה זו הנאשם אמר לראשונה שהמנוח היה הרាលן ליטול את הסיכון לידי, במסגרתו תיאור שונה של התறחות, כפי שעוז ירחב בהמשך. השינוי בגרסת הנאשם בעיתוי זה, על רקע דברי הסגנוו שנקלטו באזני השוטר בן הרוש, מלמד ראשית, שగיסה חדשה זו אינה אמת אלא נולדה כדי לשרת את קוו ההגנה של הנאשם, ושנית - יש בכך להשילך על מהימנותו של הנאשם ולמגדנו, שוב, שאין הוא נרתע לשנות את גרסתו כדי לשפר את הגנתו.

כאמור, גם אם נאמץ את הגישה שלפיה נכון להעדי' באופן יחסית דבריו הראשונים של הנאשם על פני גרסאותיו המאוחרות והכבות, אין פירושו, שהגירה הראשונה שיקפה באופן נאמן ומדויק את כל מה שהתרחש בדירה. יש להתייחס גם לגרסה ראשונה זו בზירות ובסתירות. זאת, לא רק בגלל חוסר אמיןותו הכללית של הנאשם, כמו אמר לעיל, אלא משום שגם הנאשם עצמה לא הייתה מוכן לסגור ידיו על כך שדבריו בשחוור משקפים במדויק את מה שקרה. כך, בעת שהנ暂时 נשאל בתום השחוור האם דבריו במהלך השחוור הם כל האמת לגבי מה שהתרחש בדירה, כך הוא ענה: **"נו מה אני...במדויק מה שהיא אני לא זכר לגמרי, אבל כמעט ככה"** (ת/12 עמ' 31 ש' 36). שמע מכך, שגם לגבי הנאשם, הדברים שמסר מהווים תיאור חלקו ולא מדויק של האירוע, וזאת בכלל היוון, לדבריו, מבולבל ומעורפל ובגלל "שהראש שלו כבר לא היה" (עמ' 19 ש' 26 לתמיל השחוור), ואולי בכלל ש-**"השתגע"**, כהתבטאותו (עמ' 22 ש' 19 לתמיל), סיבות שבגלוּן הוא טוען יותר מפעם אחת בחקירתו ובשחוור שאינו מסוגל לזכור את מהלך העניינים המדויק.

סיבה נוספת וחשובה שבגלוּן יש להתייחס בחומר אמן לכל גרסאותו של הנאשם, לרבות לגרסה הראשונה, נעוצה בעובדה שאף אחת מגרסאותו אינה נותנת הסבר לחבלות הרבות שנגרכו למנוח כמתואר בדו"ח הנטיחה. למרות שבמוניה לכתב האישום הנאשם הוודה שדקר את המנוח 4 דקירות וגרם לו חתכים רבים וחבלות בחלקי גופו השונים, כמתואר בכתב האישום, הרוי שלאורך כל הדרך הנ暂时 סיפר שדקר את המנוח לא יותר משתיים שלוש דקירות שלאחריהן הוא נפל ארץ. לא יכול להיות ספק, שהחבלות הרבות שאותרו על גופו של המנוח משמעוותן שבין הנאשם למנוח התחולל מאבק אלים וממושך מזה שתיאר הנאשם. כך גם ניתן ללמידה מזרת האירוע המלאה בסימני דם והזאות דם על הקירות. תיאור האירוע מפי הנאשם מתעלם מכל אלה ולא נותן להם הסבר. הוא מותיר סימן שאלה מתי וכי ציד נגרכו החבלות הנוסף על גופו של המנוח, והוא מחיב את המסקנה שדברי הנאשם הם תיאור מגמתי, חלקו ולא שלם של האירוע. ניתן בהחלט להסיק שקיים פרק נוסף באירוע שנותר מבחןינו נעלם - וכנראה לא בכדי.

מבין הסתרות והשינויים שניתן לזהות בדברי הנאשם הנאשם מתווך השוואת שלוש גרסאותיו, אתעכט להלן על מספר נקודות מהותיות:

7.1 הסתרה בשאלת מי הראשון שנטל לידי את סכין הדקירה.

בהתודעה הראשונה וכן בעת השחזר סיפר הנאשם בהתייחס לסכין הדקירה, כי לאחר שהמנוח אמר שהוא רוצה לשכב עמו, ואחר כך גם הכה אותו שתי מכות אגרוף, הוא הבחן בסכין מונחת על השיש במטבח ונטל אותה לידי. וכך הנאשם תיאר את הסיטואציה בתודעתו הראשונה: "**אני רأيت شيئاً في المطبخ سكيناً على طاولة شوكه، شومني لا يزال موجوداً. أنا أتحمّل المسؤولية لقيامي بفتحه في ذلك اللحظة لشيء لا أستطيع تفسيره**" (ת/1 עמ' 2 ש' 25 וכן ת/2, תמליל ההקלטה של אותה התודעה, עמ' 11 ש' 22 ואילך).

על דברים אלה חזר פחות או יותר בשחזר (ראה תמליל ת/12 עמ' 16 ש' ואילך 7), והוסיף, כי נטל את הסכין מתוך מחשבה שהמנוח יבהל: "**أنا أحسبت أنه... أنه أباً أو مشرقاً أو مشرقاً**, אבל שום דבר, הוא علي". (ת/12 עמ' 19 ש' 8).

לעומת תיאור זה, בתודעה ת/5 שמיום 28.4.14, גרס הנאשם כי המנוח היה הראשון שהחליט לנקח את סכין המטבח ממקומו ולהשתמש בה נגדו. וכך מתאר הנאשם את הדברים שם (ת/5 עמ' 4 ש' 110):

"**أيون رأى السكين، هو أخذ السكين وبسبيله أخذ السكين وأيام على شانعي لا يزال ملبيه هذا**. הוא היה حزق كما تنתק. شمه يش دلت شل البيت והוא עומד וمستقل על السكين وهو يجلس عليه. **أيون ملبيه ملبيه** מהחולצה מהראש ולא מספיק לקחת את السكين כי أنا נאבק איתו ומנסה לדוחף אותו. **أيون ملبيه** מנסה לסתור אלי כוח אני דוחף אותו כקה מנני... **أيون** התקרב ליד התנור הוא מחזיק אותו מהראש ומתקרב ומנסה לתפוס את السكين אז מאיפה שהוא, בא לי כוח הדפטו אותו נתני לו מכחה על היד. הוא רצה לנקח את הסכין אבל נתני לו מכחה על היד (**ش**)איתה הוא רצה לתפוס סכין והתנפלה עלי עם הסכין ולא ידע מה עשיתי. אני עושה כקה בשבייל טרוריסט בשבייל מניאק זה... אני נלחמתי בו כמו שאני יכולתי, כאילו הוא טרוריסט".

מגרסה חדשה זו של הנאשם עולה אףו כי לידי, המנוח הוא שבעצם הניח את הסכין על השיש מבعد מועד כדי להשתמש בה נגדו, וכן, כי המנוח ניסה לנקח את הסכין לידי אך לא הצליח לעשות זאת, מפני שהוא, הנאשם, הצליח להדוף את ידו של המנוח וליטול את הסכין לפניו.

לעומת שתי גרסאות אלה, בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסה שלישית ו殊なה מקודמתה. הפעם, המנוח לא רק ניסה לנקח לידי את הסכין שהייתה מונחת על השיש, אלא גם הצליח. לגרסת הנאשם בבית המשפט, כפי שצוטט על ידי קודם (סעיף 4.1 להכרעת הדיון), המנוח הגיע לסקין ואחז בה, אך אז הוא, הנאשם, הכה את ידו של המנוח והסקין נפלה ארضا. אז, על פי הנטען, המנוח תפס שוב את הסכין כשידיו אוחזת בלהב (ולא בקפת), אך הנאשם הצליח למשוך את הסכין מידו של המנוח וכ吐זאה מכך נחתכה כף ידו של המנוח (פרוטוקול, עמ' 32 ש' 29-26).

כנאמר קודם, ריבוי הגרסאות מצד הנאשם וחוסר אמיןותו אינם מאפשרים לאמץ באופן מלא אף לא אחת מהגרסאות שמסר. עם זאת ניתן לטעמי לקבוע מעבר לספק סביר, כי הנאשם (ולא המנוח) הוא שנטל ראשוני לידי את סכנ המטבח, ואנמך:

ראשית, חזקה עובדתית היא שאדם "אינו משים עצמו רשות", דהיינו, שאם בהזדמנות הראשונה הנאשם נטל על עצמו את "האשמה" והודה שהוא ראשוני ליטול את הסcin, אין סיבה שלא להאמין לו לגבי נקודה ספציפית זו. אין סיבה לחסוב שה הנאשם הפליל את עצמו בכבב וייחס לעצמו בכבב מעשה שלילי שלא עשה.

שנית, דברי הנאשם בנקודתה זו מוצאים תימוכין בעדות בנו שמעון אלישקוב. שמעון היה הראשון לשמעו מפני הנאשם את סיפור המעשה, עוד לפני שניהם הגיעו למשטרת. וכך השיב שמעון במשטרת על השאלה מה ספר לוי אביו בעת שפגש אותו (ת/54 עמ' 2 ש' 30-28):

"...שאותו גבר בא שכור, התחל לרכיב אותו, תקף אותו, אבא ניסה להרגיע אותו, אותו גבר אמר לאבא שלי: 'אני יודע שאתה הוועו ואני רוצה לזרע אותו', משך לו בחולצה, נתן לו מכח ואז אבא אמר שלא הייתה לו אפשרות אחרת, הוא ליקח סcin והוא לא יודע מה הוא עשה וביקש שאני אקח אותו למשטרת".

דברי העד כמצוטט לעיל הם ברורים וחד משמעיים לטעמי. לא ניתן לקרוא אותם באופן שונה מאשר שה הנאשם הוא שנטל ראשוני את הסcin והשתמש בה.

שמעון אלישקוב לא חזר בעדותו בבית המשפט על מה שמספר במשטרת ומסר גרסה שונה לגרסת העכשווית של אביו, שלפיה המנוח הוא שנטל את הסcin. השניינו אינו מפתיע ונקל להסבירו על רקע השניינו בגרסת הנאשם ומתחוך רצון שלא לסתור את דבריו הנגועם. ואולם, כשם שאבוי רואה סיבה להטיל ספק בגרסתו הראשונה של הנאשם בנקודתה זו, אני רואה גם סיבה לפפק בדברים זההים של בנו באותו נושא.இזו סיבה הייתה לשמעון אלישקוב להטיל את האחריות לנטיית הסcin על אביו, אם לא כך ספר לו אביו? אחרי הכל שמעון לא נכח במקום ואת כל ידיעותיו הוא שאב ממה שמספר לו הנאשם.

תימוכין נוספים לנוכנות דבריו הראשוני של הנאשם, תוך דחית גרסאותיו המאוchorות בנקודתה זו, וביחד זו שמספר בבית המשפט, ניתן למצוא במקרים שבדו"ח נתיחה גופת המנוח. כאמור, הנאשם העיד בבית המשפט שהscin הגיע לידי רק לאחר שמשך אותה מידו של המנוח, כאשר המנוח עצמו אוחז בלהב הסcin. כתוצאה מהכך, לדבריו, נחתך המנוח באמצעות הצד הפנימי של כף ידו (ההיגיון הצביע במהלך העדות היכן נחתך המנוח בcpf ידו - עמ' 32 ש' 29 לפירוטוקול). ראשית, על פניו, קשה שלא לטעינה מדו"ע יבהיר המנוח לאוחז בסcin מצד הלהב ולא בקט. מעבר לסכנה ולחוסר הנוחות, הרוי שלא ניתן להשתמש בסcin בדרך זו לצורכי תקיפה, או הגנה. ניתן להעיר שה הנאשם בחר לטעון כך כדי להסביר כיצד עלה בידו, בהתאם לגרסתו, להוציא את הסcin מיד המנוח, יותר מכך, כיצד לו עצמו לא נגרמו כל חתכים בידיים, חתכים שהיו צפויים להיגרם לו אם אומנם היה מושך את הסcin מיד המנוח בעוד זה אוחז בסcin בדרך המקובלת. אלא שלגרסתה חדשה זו של הנאשם אין גם תימוכין על פי זו"ח נתיחה המנוח. ככל שניתן לראות, המנוח אומנם נחתך בידי השמאלית, אבל לא מצד הפנימי של כף היד בגרסת הנאשם, אלא רק בקטות האצבעות השנייה והשלישית (ראה תמונה 23 בדיסק תמונות נתיחה ת/22). החתכים שבאצבעות המנוח מתישבים עם פצעי התגוננות ואינם הולמים כלל את ספרו של

7.2 תיאור המנוח על ידי הנאשם:

החל מההודהה השנייה ת/5, שלא בזופן שתוואר בהודעה הראשונה ובשוחרור, הילכו והתעכטו מידי גופו של המנוח עד שהפרק לענק בעל ממדים חריגים. לא זו בלבד שהנאשם העיד שגובשו של המנוח הוא יותר מ- 2 מ' ומשקליו כ-140 ק"ג (פרוטוקול, עמ' 30 ש' 3-4, ו- עמ' 32 ש' 12), אלא הגדרו אותו "חזק כמו טנק" (ת/5 עמ' 4 ש' 111) ואמר שהוא כמו דינוזאור (פרוטוקול עמ' 50 ש' 26-31) הנאשם נסחף בתיאור מידי של המנוח אפילו בפער הזמן שבין החקירה הראשית (שם אמר שגובשו הנאשם נסחף בתיאור הנגדית (שם אמר מעל 2 מ') ואפילו המשיך ודבק בתיאורו זה, גם כאשר הופנה לניטונים הפיזיים של המנוח כמפורט בדי"ח הנтиיה שאינם מתיחסים עם דבריו. על כך השיב הנאשם שדי"ח הנтиיה הוא מזויף (פרוטוקול עמ' 42 ש' 23). אמר ולא פרש.

לעומת תיאור פיזי זה, המציאות מלמדת שהמנוח היה בעל ממדים פיזיים ממוצעים ורגילים וזאת הן לאור המצוין בדי"ח הנтиיה (1.76 מ' ו-93 ק"ג) והן לנוכח דבריו של עד ההגנה יהושע שי, שכן בבניין המגורים, אשר לשאלת הסגנון השיב שגובשו של המנוח דומה לזהו, דהיינו כ- 1.78 מ' (פרוטוקול, עמ' 63 ש' 21-22).

לא זו אף זו, מבחינה עובדתית המנוח היה אדם מבוגר יחסית, מתקרב לגיל 70, ושםענו מפי يولיה, בתו החורגת, שמצוב הבריאות לא היה טוב, שהיא חוליה סוכרת והוא לו גם בעיות לב (פרוטוקול, עמ' 12 ש' 22). הצגתו "חזק כמו טנק" או כבעל יכולות פיזיות מיוחדות, אין לה על מה לסמור.

גם תיאור התנהגוותו של המנוח בימים שפני האירוע הילך ותפס נופך אלים יותר ויותר. אומנם יש ראיות לכך שהמנוח והנאשם לא הסתדרו ביניהם והוא ביןיהם ויכוחים ומחלוקת, אבל לרשותה בהודהה ת/5 (שניתנה לאחר שבוע, ולאחר שהנאשם נועץ בעורף דין) סיפר הנאשם שהמנוח איים עליו בעבר להרוג אותו (ת/5 עמ' 3 ש' 60) ושרדף אחריו בעבר עם סכינים (עמ' 3 ש' 49). זאת אמר, למרות שבעת שהזעקה המשטרת לדירה על ידי המנוח, 10 ימים לפני האירוע, לא הוזכר בעניין זה דבר על ידי הנאשם, להיפך, נאמר שלא הייתה אלימות קדומה (ראה ת/45). הנאשם אישר שגם ילדיו לא סיפר בעבר שהוא היה מאויים על ידי המנוח והסביר זאת בקר שהتابיש וגם לא רצה שילדיו יעשו אולי בתגובה משחו נמהר (ראה ת/5 עמ' 5 ש' 134-136).

הנאשם טען בעדותו שהמנוח היה 7 פעמים בבית סוהר באוקראינה ועוד פעמיים בבית סוהר בארץ (עמ' 39 ש' 29), טענות אלה הובילו כלא אמת. הסתבר מברור שערכה הטבעה שהמנוח מעולם לא שחה בכלל לא באוקראינה ולא בארץ (פרוטוקול עמ' 74 ש' 6) כאשר לחובתו בסך הכל הרשעה אחת לפני שנתיים בעיריה של תקיפת בת זוג שבגינה נדון למאסר מוותנה (ראה נ/1 וגם מסמך מאוקראינה שצורף לתיק בית המשפט).

עוד יש לומר לגבי תיאורו הפיזי של המנוח מפי הנאשם: הנאשם הוסיף ואמר שעלי ידו השמאלית של המנוח היא קעקוע של המילה "היטלר", בציינו שהמנוח הוא נאצי (פרוטוקול עמ' 39 ש' 29-28). טענה זו נסתרת מיניה וביה על ידי דוח הנטיחה ולא הובאו לה כל תימוכין אחרים. בדוח הנטיחה מוזכר קעקוע על גב כף יד ימן של המנוח בצורת עוגן, ואין כל ذכר לקעקוע דוגמת זה שתיאר הנאשם (ראה ת/15 עמ' 5 סעיף 6).

התיאור המופרז אודות נתוני גופו של המנוח והניסיונו להשחררו על ידי הצגתו כנאצי וכאדם אלים במיוחד, נועד ככל הנראה לשרת את קו ההגנה של הנאשם ובעיקר את טענותו שפעל מחוسر ברירה, כדי להתגבר על סיכון רציני ועל אדם מפছיד וחיריג בגודלו. הנאשם ננראה לא לKH בחשבון שקיימים בפנינו נתונים אובייקטיביים שאינם מתישבים עם תיאورو זה.

7.3 האופן שבו לטענת הנאשם תקף אותו המנוח באירוע:

כידוע, טענת הנאשם היא כי הדקירות שדקרו את המנוח היו לצורך התגוננות ובתגובה לתקיפה שתקף אותו המנוח, כפי שהוא יונצח בהרחבה בפרק נפרד. בשלב זה אתייחס בקצרה ובאופן תמציתי רק לשינוי בדברי הנאשם בתארו את אותה תקיפה לכאהו מצדיו של המנוח:

בהודעה הראשונה ובשחזר סיפר הנאשם כי לאחר שהמנוח הגיע לספה שם הוא שכב ומשך במכנסיו אמרו שהוא רוצה לעשות עמו סקס, והוא, הנאשם, גם מהמתה אז הכה אותו המנוח שתי מכות אגרוף האחת בפנוי מתחת לעין והשנייה בראשו. האותו לא.

בהודעה ת/5 מסר הנאשם אומנם תיאור שונה המתיחס לסיכון הדקירה, כמו פרט קודם, אך גם הפעם לא הזכיר שקיבל מכות נוספות של המנוח, מעבר למה שתואר על ידי קודם.

לרשותה בעדותו בבית המשפט דבר הנאשם על מכות נוספות של המנוח. הנאשם אמר שהמנוח לפת אותו וחנק אותו ותיאר שהמנוח ממש רצה להרוג אותו, כפי שצוטט על ידי קודם מעדותו (הכרעת דין סעיף 4.1). שוב ברור, שההකצתה בתיאור מעשי המנוח אינה מקרים והוא נעודה לשרת בצד את הטיעון של "הגנה עצמית".

7.4 מה קרה למנוח לאחר שהנאשם דкар אותו:

בහודעתו הראשונה של הנאשם, בمعנה לשאלת מה קרה למנוח לאחר שהוא דкар אותו (פעמים או שלוש כטענת הנאשם), השיב הנאשם, שהמנוח נפל ארضا בסלון ליד המטבח (ראה ת/2 עמ' 12 ש' 24-30). באופן דומה תיאר את הדברים גם במהלך השחזר באמוריו שלאחר הדקירות המנוח נפל על הגב במבוואה שלפני הכניסה לסלון, כשרגליו לכיוון המטבח וראשו לכיוון הסלון (ראה ת/12 עמ' 20 ש' 19 עד עמ' 21 ש' 1 וכן DISK ת/13 מונה 35:20 ואילך). גם בהודעה ת/5 מסר הנאשם תיאור דומה. כאשר נשאל מה קרה למנוח לאחר הפעם הריאונית שנדקר, הוא השיב: "**הוא נפל איפה הדלת של**

המטבח, בין הסלון למטבח עם הראש לכיוון הסלון והמיטה שלו... " (עמ' 6 ש' 178-177).

והנה, בבית המשפט חדשים ארוכים לאחר האירוע השנתנה לפטע גרסת הנאשם. לא זו בלבד שטען כי אינו זכר אל נכון "שהכה" את המנוח באמצעות הסכין אלא טען שהמנוח לא נפל ארצה אלא התישב על הרצפה ליד המיטה (עמ' 33 ש' 9). בחקירה הנגדית הוסיף הנאשם, שהוא ישב על הרצפה أولי 10-15 דקות ודיבר איתה ואפילו קילל אותה וגידף אותה. לדבריו, רק לאחר עזיבתו את הדירה, המנוח ננראה התמוטט ונפל ארצה (עמ' 43 ש' 12-13).

גרסת הנאשם בבית המשפט בנקודה זו היא רק כבושא אלה גם לא הגיונית, ואנמק: שכן הוא,قطעתה הסניגור (עמ' 34 ש' 14-15), שלא ניתן לקבוע את שעת מותו המדוייקת של המנוח, ואולם לא בכך העיקר. יש בסיס לקבוע, שמדובר שהמנוח נפל ארצה (לאחר דקירותו של הנאשם) הוא לא קם יותר, לא כל שכן שהוא לא זו או הסתובב. ראשית, מן הראיות עולה ש גופת המנוח נמצאה שכבת בדיוק באותו מקום שבו ציין הנאשם בחקירותו במשטרה כמקום שבו נפל המנוח והתמוטט לאחר ש开阔 אותו. אםقطעתה של הנאשם בעדותו בבית המשפט, לאחר הדקירות המנוח לא נפל אלא התישב למרגלות המיטה והמשיך לדבר, כאשר רק בשלב שבו הנאשם כבר לא היה בדירה המנוח התמוטט ונפל, כיצד ידע הנאשם לומר את מקום נפילתו המדוייק? יודגש בעניין זה לאחר שה הנאשם התייצב במשטרה ודיווח על המקרה הוא לא נכנס לתוך הדירה עם השוטרים ולא ראה את המנוח או את זירת האירוע. שנית, אם אכן בדברי הנאשם לא פועל כפי שפעל דהינו, להחליף את בגדי המוכתמים כשהוא מלא חיים, מה טעם ראה הנאשם להתנתק או לפעול כפי שפעל דהינו, לשבת בגינה ואחר כך להזעיק את בدم, לשטווף את סכין הדקירה, לעזוב את הדירה כשהוא לוקח את תיקו, לשבת בגינה ואחר כך להזעיק את לידי ולהתייצב בתחנת המשטרה? קשה גם שלא לתמורה מדוע, אם המנוח היה חי ומתפרק, הנאשם לא הזעיק עבורי עזרה רפואי, יותר מכך, מודיע המנוח בעצמו לא עשה זאת והניח לעצמו להמשיך ולדמם עד מותו.

בכל מקרה, ברו שגם הפעם השני בגרסהו השני אינם מקרים. הנאשם הבין לנראיה שהשאלה מה היה מצבו של המנוח בעת שעזב את הדירה היא בעלת חשיבות ריאיתית להבנת הכוונה הפלילית שלו, כפי שיורח בהמשך. מתוך שסביר, לנראיה, שסיפור חדש זה משפר את מצבו המשפטי, לא היסס לשנות דבריו הקודמים ולהתחש לגרסהו הקודמת.

7.5 לסייע פרק זה אומר: הסתירות והשינויים המהותיים בגרסהו השני, כמו גם העובדה שאף לא אחת מגרסאותו אינה מתישבת עם הראיות האובייקטיביות המוסכמות, מלבדים כי דברי הנאשם למן הרגע הראשון היו מוגמתים, בניסיון להציג תמונה מצב נוכה יותר מבחינתו, והם אינם מסקפים אל נכון את מה התרחש בדירה בין הנאשם למנוח.

המסקנה היא אפוא שאת הקביעות העובdotiot הנדרשות לנו בתיק זה יש לבסס בעיקר על הממצאים האובייקטיביים, כאשר אל דברי הנאשם יש להתייחס בספקנות רבה ולתת להם משקל ראוי רק ככל שיהיו להם תימוכין חיצוניים.

השאלה אם עומד לנאשם הסיג של "הגנה עצמית":

8. כאמור, טענת הגנה היא, כי בעת שהנאשם ذكر את המנוח וגרם למוות, הוא פעל בלית ברירה, כדי להדוף תקיפה שלא כדין מצד המנוח כלפיו, ולפיכך עומד לו הסיג מאחריות פלילתית הקבוע בסעיף 34' לחוק העונשין.

הפן הnormטיבי:

8.1. סעיף 34' לחוק העונשין הדן בסיג של "הגנה עצמית", קובע:

"לא ישא אדם באחריות פלילתית למעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשכפה ממנו סכנה מוחשית של פגעה בחיו, בחירותו, בגופו או ברוכשו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

סעיף 34טז' לחוק מוסף וקובע בעניין זה, כי: "**הוראות סעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה.**"

עיקרו של הסיג בזכותו של אדם להדוף תקיפה שלא כדין, אך זאת רק בנסיבות ובמגבליות שקבע הדיון וההלכה הפסוקה. התנאים לשינויו של הסיג לגבי מעשה נתון הם: שהמעשה היה דרוש באופן מיידי, על מנת להדוף תקיפה שנשכפה ממנו סכנה מוחשית של פגעה בחיו, חיরותו, גופו או רוכשו, כל זאת בהתקיים שני תנאים: שלא גרם בהתנהגותו הפסולה לגורם התקיפה ו- שלא חריג מן הסביר בנסיבות העניין.

הדבר "דרוש באופן מיידי" מבטא תנאי מרכזי של הסיג והוא אומר שרק מקום שבו נדרשת תגובה מיידית להדיית הסכנה, רק מקום שבו אין שהות להتארגנות אחרת לקידום הרעה, יש הצדקה ליישום הכלל (ראה ספרו של קדמי, על הדיון בפליליים, חלק ראשון עמ' 515 והמובאות הרבות שם). הדברו "**הדוף**" בא לעשות אבחנה בין מצב של הדיפת הסכנה לבין מצב של השבת מלחמה שערכה. התנאי משקף את אופיו של המעשה כהתגוננות גרידא ולא מעבר לכך (קדמי, עמ' 518).

על כל אלה חולש החיריג לתחולת הסיג המדבר על "**חריגת מן הסביר**". מקום שבו המעשה הנעשה לצורך הגנה עצמית לא היה סביר בנסיבות העניין וחירג ממה שהוא דרוש לשם מניעת הפגיעה- לא יחול הסיג [ראה למשל: ע"פ 1520/97 חדד מורים, נ"ה (2) 353 (2000)].

מבחינת נטל ההוכחה, הנאשם נושא בנTEL הוכחת קיומם של התנאים המקיים את הסיג, ואולם, אם בסופו של דבר נותר ספק סביר בדבר קיומו של הסיג - הספק יפעל לטובת הנאשם [ראה סעיפים 34ה' וסע' 34כ(ב) לחוק].

ראשית, בהינתן שעל הנאשם מוטל הנטל להוכיח את התנאים המקיימים את הסיג, הרי שמדובר, במצב שבו הנאשם מבקש להסתמך על דבריו בלבד לצורך הוכחת הנסיבות הרלוונטיות לחולתו של הסיג, תנאי להצלחתו הוא שדבריו אמינים ונitin ולסמור עליהם. מסקנתו הקודמת המתיחסת למהימנות הנאשם, עומדת לו כמובן לרועץ וושומת בעצם את הקרקע מתחת לכולתו להרים את הנטל המוטל עליו.

חרף אמירה כללית זו, לא אפטור עצמי בכל זאת מלהתייחס לתיאור הדברים מפי הנאשם ולבוחן האם, לאורו, עומדת לו טענה "הגנה עצמית". לצורך כך ATIICHס בעיקר לגרסה הראשונה שעליה מבקש גם הסגנון לסמור את ידיו, ואtan דעתך בקצרה גם לגרסאות הכבשות המאוחרות יותר (شمשלן מראש נמור עד אפסי).

אומר כבר עתה את מסקנתו הסופית שלפיה אף לא אחת מגרסאות הנאשם, מבשת לטובתו את התנאים לחולותה של "הגנה עצמית", ואנמק:

8.2.1 ראשית, על מנת שניית יהיה לדבר על "הגנה עצמית" על הנאשם להוכיח בראש ובראשונה שהוא חותקף שלא כדין על ידי המנוח. אין בנסיבות ראייה אובייקטיבית ברורה שכך באמת היה. כאמור, הגנה נסמכת בעניין זה על טענת הנאשם, ואולם, הריאות האובייקטיביות אין תומכות במובها בטענה זו, ואבהיר את כוונתי: הנאשם טען בחקירה הראשונה כי בעקבות מכת אגרוף שננתן לו המנוח הוא נפגע מתחת לעינו, והצביע על פצע קטן ואדמוניות בלחיו הימנית, שנגרמו לו לטענתו בעיטה של מכח זו (ת/26 תמונה 3-4). גם אם נניח שהפצע נגרם במהלך העימות הפיזי עם המנוח, אין בעצם הימצאותו כדי להוות ראייה לכך שהוא נגרם כתוצאה מתקיפה מכוננת ויזומה מצד המנוח, קטעתו של הנאשם תיאורית לא מן הנמנע שהוא נגרם בשלב אחר של העימות הפיזי, למשל, תוך כדי ניסיונות המנוח להtagnon (עם ציפורנו) מפני דקירותו של הנאשם. לא זו בלבד שלא הובאו ראיות לכך שפצע כדוגמת זה יכול להיגרם כתוצאה ממכת אגרוף יבשה (וגם הנאשם לא הסביר כיצד בדיקת הדבר נגרם), אלא שניישן החיים וההיגיון אומרים דווקא אחרת. פזעה של העור אינה נגרמת בדרך כלל ממכת אגרוף, אלא יש צורך בפגיעה עם חפץ חד שיפצע את העור.

הסגור העליה בסיכון טעונה לפיה לא ניתן כו� לומר פוזיטיבית של הנאשם לא נגרמו חבלות נוספות על גופו מפני שלא נערכה לו בדיקת חיים בעת מעצרו, דבר אשר מהוווה לדידו מחדר חקירותי. לא אוכל לקבל את הטענה. ראשית, עיון בתיק מלמד שה הנאשם לא טען מעולם כי נגרמו לו חבלות נוספות מעבר לאותו פצע שעליו הצביע. כמו כן, לא הובאה בפנינו ראייה לכך שה הנאשם התלונן על כאבים או מחושים כתוצאה ממכות בראש, או אולי כתוצאה מכך שהמנוח חנק אותו (כפי שגרס בהמשך בעדותו בבית המשפט). לא לミותר לציין שה הנאשם במהלך השחזר שהתבצע למחמת האירוע נראה מאושש במצב גופני תקין, לכארה, והוא לא אמר דבר על היוותו חבול או פגוע. אחרי הכל, הנאשם הוא הראשון לדעת אם גופו נפגע או אם הוא סובל מכאבים, והוא זה שהוא אמר להפנות את תשומת לב החוקרים לכך, כשם שהפינה תשומת ליבם לפצע בלחיו. בכלל מקרה, על מנת לבסס טענה של מחדר חקירותי / או להעלות טענה היפותטית שאולי הנאשם נפגע אך הדבר לא תועד, אין די בהעלאת הטענה בשלב הסיכומים. בראש ובראשונה היה מקום לבסס את הדברים בעדותו הנאשם. הנאשם

נשאל בחקירה ראשית לגבי המכות שהכח אותו המנוח (עמ' 32 ש' 18-8), אך לא נשאל ולא העיד על חבלות שנגרכמו לו. בנוסף, היה מקום בזמן לעדות את אנשי המשטרה שטיפלו בתיק ולבקש את התייחסותם לנושא, ב כדי לעממת אותם עם אותו מחדל לכאהרה שלו טוען הסגנור.

לא זו אף זו, בעת שהנאשם הגיע לתחנת המשטרה נערך עליו חיפוש, לרבות במקומות מוצנעים בגופו (ראה ת/32 שורה אחרתה). על פי המשתקף בת/32 החיפוש כלל הפשטה בגדיו של הנאשם, כאשר באותו עמד הוסרו גרביו של הנאשם ואורתו כתמי דם על אצבעות שתי רגליו. עיון במסמך זה אינו נותן כל אינדיקציה לאפשרות שעל גופו של הנאשם היו חבלות גופניות או סימנים גופניים נוספים.

לסיכום נראה זה ניתן לומר לפחות, שאין בידנו ראייה חייזונית התומכת בצורה ברורה בדברי הנאשם שהוא הותקף שלא כדין על ידי המנוח. דבריו מבינה זו הן עדות יחידה. בכל מקרה, גם אם אכן כטענתו המנוח היה הראשון לתקוף אותו, הרי שעל פי תיאורו ולנוכח החבלה היחידה והמיןורית שעליה דיווח, יש בסיס לומר שלא מדובר היה בתקיפה ממשמעותית ובמכות חזקות ומסכנות חיים.

8.2.2 **תנאי נוסף שעליו עמדתי הוא שהמעשה שעליו עומד הנאשם לדין נדרש לעשותו באופן מיידי לצורך הדיפת הסכנה.** והנה, כעולה מדברי הנאשם בחקירה הראשונה, כמו גם מהאופן שבו תיאר במהלך השחזר, הרי שמעשו, גם בהנחה שהוא הותקף קודם לכן ידי המנוח, לא היו באמות דרישים באופן מיידי כדי להביא להפסקת התקיפה. הנאשם מתאר בשחזר את הרגעים שלפני העימות הפיזי. הוא מספר כי שכב לישון על הספה בסלון כאשר לפצע הגיע אליו המנוח, תפס ומשך במנסיו ואמר לו להוריד את מנסיו כי הוא רוצה "לעשות עמו סקס" (ת/12 עמ' 15 ש' 22-2). לדברי הנאשם, הוא הצליח להתרום ולקיים מהמתה ואז המנוח נתן לו אגרופים. אגרופים אלה ניתנו בעת שנייהם עמדו סמוך לפתח הכניסה לסalon (ראה דיסק שחוור ת/13 מונה 19:29). בהודעתו הראשונה הסביר הנאשם בהקשר זה שמדובר היה בשתי מכות אגרוף האחת שפגעה מתחת לעינו והשנייה בראשו (ת/2 עמ' 11 ש' 5). לדברי הנאשם, הוא הילך לדלת וניסה לצאת החוצה מהבית כדי לקרוא לנציג ועד הבית, אך דלת הכניסה הייתה נעולה. או אז, מקום עומדו, הוא הבין בסיכון שהייתו מונחת על השיש במטבח. הוא נכנס למטבח ולקח את הסיכון כדי להפיח את המנוח. בכל אותו זמן המנוח עמד לידיו, מחוץ למטבח, ולא הפריע לו במעשהיו. לדברי הנאשם, כאשר יצא מהמטבח והסיכון בידי הימנית, המנוח עמד לשמאלו, בסמוך לדלת הכניסה למטבח. אז, הוא תפס עמו ידו השמאלית את צווארו של המנוח, וזכיר אותו עם הסיכון. הנאשם הסביר שהוא זכר בדיק בצד אחד במנוח וכיצד התגללו הדברים בבדיקה (ת/12 עמ' 16 עד עמ' 19 ש' 25). בשחוור נשמע הנאשם אומר שאינו יכול לזכור כי הראש שלו כבר לא היה צלול. בכל מקרה, הוא אישר שזכר את המנוח פעמיים או שלוש פעמיים ואז המנוח נפל ארצה (ראה דיסק שחוור ת/13 מונה 12:34 עד 43:34).

על פי התיאור הנ"ל, אין כל אינדיקציה לומר שהמעשה הדקירה נדרש באופן מיידי כדי להדוף התקיפה מצד המנוח. לא זו בלבד שהנאשם אליבא דבריו, היה מסוגל להגיע לדלת הכניסה ולהידפק עליה ללא הפרעה, אלא בעת שהוא נכנס למטבח כדי ליטול את הסיכון, המנוח בכלל עמד מחוץ למטבח ולא מנע זאת ממנו. גם על פי דברי הנאשם, המנוח באותו שלב לא אחיז בו ולא המשיך להcontinuo. שם שהנאשם החליט להכנס דווקא למטבח כדי ליטול סיכון, יכול היה לבחור דרך פועלה אחרת כדי למנוע המשך התקיפתו, למשל לסתוג לכיוון הסלון כדי לקחת את מפתחות הדירה מתוך כס מעילו (ולצאת החוצה), או

לקחת את הטלפון הנכיד מ תוך תיקו ולהתפרק למשטרה, לлечט לחדר אחר, וכיוצא ב פעולות אפשריות למניעת הסכנה. בכל מקרה, אם כטענת הנאשם הוא החלטת ליטול את הסיכון כדי להפחיד את המנוח, מדובר לא הסתפרק באזום על המנוח באמצעות הסיכון? מה גרם לו לעבור לשלב של שימוש בסיכון ודקירתה המנוח? הנאשם לא נתן לכך כל מענה. משלב זה ואילך תיאור הדברים מפי מבולבל מאוד, תוך שהוא חזיר ואומר שאין זכר במדיום. המשמעות של חוסר זכרונו היא חוסר יכולתו לתת הסבר להתנהגותו ולשכנע שפועל בנסיבות של הגנה עצמאית.

8.2.3 זה מביאנו לבדיקה תנאי נוסף והוא שהמעשה היה אקט של התגוננות ולא השבת מלחמה שערכה: בהתאם להשתלשות האירועים דלעיל מפי הנאשם, לא נבע שהדקירה היוויה אקט של התגוננות, להיפך. צפיה בסרט השחזר ובאופן שבו עבר הנאשם משלב של נטילת הסיכון לשלב שבו ההחלטה לשימוש בה נגד המנוח, כמו גם תיאור הדברים מפי הנאשם בהודעותיו, אינה מלמדת על קיומו של צורך הגנתי, אלא דווקא מתישבת עם אקט תוקפני, שבא כדי להחזיר למנוחו גמלו.

תימוכין לכך מחשבה זה ניתן למצוא בדברי הנאשם בהודעתו ת/5 (עמ' 4 ש' 110) כפי שצוטט לעיל ידי קודם (סעיף 7.1 להכרעת הדין) עת אמר: "**אני עושה ככה בשבייל טרוריסט בשבייל מניאק זה...אני נלחםתי בו כמו שאתה יכולתי, כאילו הוא טרוריסט.**" מדובר בהתבטאות המבטאת התנהגות תוקפנית והיא מלמדת על כך שהנายน השיב מלחמה שערכה ולא ביצעה רק פעולות התגוננות מוגבלות.

למסקנה דומה ניתן הגיעו גם אם נתיחס אל הגרסאות המאוחרות של הנאשם לפיהן המנוח הוא שניסה ליטול את הסיכון (כנאמר בהודעה ת/5) או אפילו נטל אותה ממש (כנאמר בעדות בית המשפט). אם כך היה, הרי מרגע שהנายน הצליח להרחק את הסיכון ולהשים ידו על הסיכון, תמה למעשה הפעולה המיידית שהיא דרישה כדי להדוף את התקיפה (או לפחות את עיקר הסכנה) ומשלב זה ואילך מדובר לכואורה באקט תוקפני ולא הגנתי.

בעניין זה יש לדוחות את דברי הסנגור בסיכון ל фирм מיקום הדקירות בגופו של המנוח, הצד אחד של הגוף, מתיישב היטב עם דברי הנאשם באומרו שהמנוח החזיק בו בתנועת חיבור בעוד הוא נאלץ לדקור אותו כדי להשתחרר ממנו (פרוטוקול, עמ' 71 ש' 32-33 ועמ' 72 ש' 25-27). ראשית, לא נכון לומר שהדקירות היו כולם לצד אחד של גוף המנוח. המנוח נזכר בשני צדי הצוואר בימין ובשמאל וכן ניתן למצוא חבלות והפציעות גם במקומות שונים בפנים, בגוף, באכובות ובמרפקים. שנית, לא יוכל להסביר מיקום הדקירות בגוף המנוח את המקום בו עמד הנאשם יחסית אליו, דהיינו האם הם עמדו אחד מול השני ועוד כמה הם היו צמודים זה לזה. מסקנות אלה, ככל שהן אפשריות, הן עניין שבמומחיות ולא הובאו בפנינו ראיות בנושא זה.

8.2.4 אם לא די בכל אלה, הרי שנקל להיווכח שמעשי הנאשם, גם אליבא דבריו, חרגו הרבה מעבר לנדרש כדי להתגבר על התקיפה. המנוח היה חשוף ידיים ולא היה מצוי בנשק חם או קרב. המנוח, בעל מידי גוף רגילים וממושעים, היה אדם מבוגר שסבל ממחלות. אין כל אינדייקציה לטענה שהמנוח היה בעל

כוחות פיזיים מיוחדים או, למצער שכוחותיו וכ יכולתו של הנאשם לא היו שקולים לשלו. לא זו בלבד שההנ帩ם והמנוח הם פחות או יותר באותו גיל, סובלים מאותן מחלות ונתוניהם הפיזיים דומים, אלא שמענו מפי הנאשם שהוא ספורטאי בעברו (מתאגרף) וכי הוא מkapid גם כוון על פעילות גופנית ורוכב דרך קבוע על אופניים. גם אם נקבע שההנ帩ם סובל ביום מחלות כרוניות האופייניות לגילו, כמו פרוטת בתעודה הרפואית נ/2, אין לומר בשום אופן שההנ帩ם הינו אדם נרפה וחלש והוא גם לא נראה כזה.

לעומת זאת, בנוסף לאמור לעיל לגבי מצבו הכללי של המנוח, ידוע לנו שהמנוח היה ביום האירוע שיכור מאוד. יותר מכך: שמענו מפי הנאשם שהוא התנדד ולא היה יציב. יש להפנות בעניין זה לדברי הנאשם בשחזור (ת/12 עמ' 9 ש' 22): "...אני הרגשתי שהוא מאוד שיכור ו... הוא בקושי עומד על הרגליים..." וכן גם בת/6 (הגרסה השנייה) בעת שדיבר על עצמו של המנוח לתפוס את הסכין הוא אמר: "הוא מסתכל על הסכין... והיה לו... הרגליים שלו קצת רעדות... יש לו בעיה עם הרגליים" (ת/6 עמ' 40 ש' 4 ואילך).

בהתייחס לטענת הסגנור לפיה המנוח שיכור אינה מלמדת בהכרח על כך שהוא חלש וחסר כוחות פיזיים (עמ' 66 ש' 13-11) יש לומר: גם מבלי להציג חוות דעת של מומחה בשאלת עד כמה רמת אלכוהול גבוהה מונטרלת את יכולותיו הפיזיות של אדם, די באמירות הנאשם על כך שהמנוח בקושי יכול היה לעמוד על רגליו וכי לא היה יציב בעמידתו, כדי ללמד שלא נשקפה מהמנוח מסוכנות כלשהי, או למצער, מסוכנות ממשמעותית.

בנסיבות אלה, גם אם נניח לטובת הנאשם שהמנוח תקף אותו ראשון, הנאשם לא יוכל לומר שהוא לא התגבר על המנוח באמצעות פחوت דרישים מלאה שבhem נקט, וזאת על מנת להדוף בסך הכל תקיפה קלה, יחסית שבוצעה בידים חשופות. הנאשם לא יוכל כי היה הכרח לפעול נגד המנוח בנשך קרי להתגבר עליו, לא כל שכן, לדקור אותו פעם אחר פעם, במקומות רגשים בגוף, עד לגרימת מוות. אני ערה לדברי הנאשם בבית משפט לפיהם המנוח אחז אותו וחנק אותו, אך לדידי אין לתת בדברים אלה כל אמון. מדובר בגרסה כבושא שהוועלהה לראשונה בבית המשפט, כאשר הנאשם אינו נותן כל הסבר הגיוני לככשתה. לא למיותר לומר שלגרסה זו גם אין תימוכין חיצוניים, למשל בהימצאות סימני חניה על צווארו של הנאשם.

8.3   **מסקנה מכל האמור לעיל היא כי יש לדחות את טענתה את טענתה את טענתה את טענתה של הגנה עצמית. כפועל יוצא מכך, יש לדחות את טענתה לפיה הוא זכאי לפטור מאחריות פלילתית בהתאם לסעיף 34*ו* לחוק העונשיין.**

אשר לשאלת האם נתגבהה אצל הנאשם המחשבה הפלילית הדרישה להרשעתו ברצח:

9.   כאמור, לנ帩ם מיוחסת עבירה רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק בכך שגרם בכוונה תחילה למותו של המנוח. בסעיף 301 לחוק מוגדרת "כוונה תחילה" ונקבע כי דרישים שלושה יסודות מצטברים לצורך הוכחתה והם: החלטה להמית, הכנה והיעדר קנטור [ראאה דנ"פ 1042/04 ביטון נגד מדינת ישראל

[(27.11.06)

9.1 אשר ליסוד "ההחלטה להמית", שבתקיימתו בעיקר כופרת ההגנה. יסוד זה בעבירות הרצח מתמיצה בנסיבות האפשרות לתוצאה הקטלנית וברצון שהتوزאה הקטלנית תת�性ש. לצורך הוכחת תנאים אלה נעשה לעתים שימוש בחזקה האומרת שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו:

"**ההחלטה להמית מחייבת קיום כוונה במישור השכלי - חוזה או צפיה של התוצאה הקטלנית - ובמישור הרגשי - רצון או שאיפה להשיג את התוצאה הקטלנית.** מנסיבות מעשה ההמתה ניתן ללמידה על כוונת העוסה. זהה החזקה שבигיון שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשו, ואם לא נסתירה החזקה, ولو על דרך של הטלת ספק סביר בדבר תחולתה, ד' לכך כדי להוכיח את כוונת הנאשם את קורבנו" [ע"פ 6167/99 בן שלוש נגד מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, 594 (2003)].

[ראה באותו נושא גם ע"פ 889/78 מוגרבי נגד מדינת ישראל, פ"ד לד(1) 576 (1979); ע"פ 2202/08 יבגני פסקו נגד מדינת ישראל, פסקה 41 לפסק דין של השופט דנציגר, (7.3.12); ע"פ 131/08 איבח זידאן נגד מדינת ישראל, פסקה 41 לפסק דין של השופט ברק-ארז (20.2.13); ע"פ וחידי נגד מדינת ישראל, פסקה 23 לפסק דין של השופט בייניש (3.7.03); ע"פ 8667/10 ניגם נגד מדינת ישראל (27.12.12).]

עוד נקבע לגבי יסוד ההחלטה להמית, כי:

"**מדובר ביסוד נפשי טהור, ש מבחנו סובייקטיבי, ולכך מطبع הדברים, לא ניתן להכירו לגבי בצורה אנליטית בלבד.** כפועל יוצא מכך נערז בית המשפט בכלים האובייקטיבים הנתוניים בידיו ובניסיונו החיים, כדי לגבות אינדיקציה לקיומה או להיעדרה של כוונה והחלטה להמית. אינדיקציות אלו שאותן, בין היתר, מפעולותיו של הנאשם עובר, במהלך ולאחר מעשה ההמתה וכן מן החזקה שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות מעשיו"

[ראה ע"פ 226/02 קישוני נגד מדינת ישראל (2.5.12) והmobאות שם].

בפסקה נקבעו מבחני עזר לצורך בוחנת השאלה האם התגבשה אצל הנאשם החלטה להמית כגון: הכלិ שנבחר לביצוע המעשה, צורת הביצוע דהינו טיב הפגיעה, מספר המהומות או הפגיעה ומקום הפגיעה, קרי, כמה הייתה הפגיעה מכוונת למוקומות רגשים בגוף [ראה ע"פ 290/87 סבאה עבדאללה (7.9.88)].

יסוד ההחלטה להמית יכול להתגבש כהרף עין ואפיו במהלכו של האירוע הקטלני גופו, כאשר המבחן להתקיימותו נעוץ בשאלת אם, ولو לפרק זמן קצר יותר, אכן חזזה הממית את תוצאות מעשו וחותם בהגשת כוונתו. ההחלטה להמית עשויה להתגבש כתגובה ספונטנית געשית ולאו דווקא לאחר מחשבה

ותוכן מוקדים:

"**יסוד ה"החלטה להמית"** יכול להתגבש כהרף עין, אף במהלךו של האירוע הקטני גופו, וכי המבחן היחיד להתקיימו נועז בשאלת אם גם בפרק זמן קצר יותר אכן חזה הממית את תוצאות מעשי וחפש בהגשות כוונתו...". [ע"פ 7520/02 ראי' חמאת נ' מדינת ישראל, נח (2) 710, 716 (04.02.2004).

וכו,

"**החלטה צו יש** שהיא נרכמת ומתגבשת לארוך זמן, נדבר על גבי נדבר, עד שהכוונה מתמשכת במעשה גרים מתו, ויש שהיא מתגבשת כהרף עין, בשל התרחשויות או הLN نفس שהתחוו סמור למעשה עצמו". [ע"פ 512/89 דניאלס נ' מדינת ישראל פ"ד מה(2) 496, 503 (1991)]

ובעניננו:

הנאשם ذكر את המנוח באמצעות סכין, כי מסוכן שהוא בעל פוטנציאלי קטילה מובהק. הנאשם ذكر את המנוח 4 דקירות עמוקות באזורי רגשים בגופו. כל אחת מהדקירות יכולה פוטנציאלית לגרום למותו של המנוח.

חזקת שבתיון היא, שאדם אשר משתמש בסכין חדה ודוקר את זולתו ארבע דקירות עמוקות במקומות רגשים מאוד כמו בצוואר (שתי דקירות) ובצד שמאל של החזה, לא רק צופה שייגרם מותו, אלא חפש בכך. חזקה היא, אדם מתכוון לתוצאות הטבעות של מעשי, ובמקרה שלנו, מדובר בתוצאות טבעיות וברורות ביותר.

למול חזקה זו לא הציב הנאשם הסבר הגיוני אחר שהיה בו כדי לסתור את החזקה או למצער, לעורר ספק שמא תכלית אחרת הייתה למשיע. טענותו, כי עשה כך כדי להגן על עצמו, נחתה על ידי מכל וכל וזהrat לא רק מהטעם שהנאשם הפריז במעשי הophysical אמצעים לא פרופורציוניים לסכנה שנשקפה לו, אלא משומם שמדובר לא שכנע שהותקף שלא כדי וכי מעשי, גם בהנחה שהותקף, נועד לצרכים הגנתיים.

על פניו ברור שהנאשם לא חשף בפניו את מלאו התרחשויות בדירה בהותרו חלל עובדתי שאין מאפשר התחקות מלאה אחר מה שקרה. הנאשם התעלם למעשה מהפער בין אותו "שתיים-שלוש דקירות" שאת ביצוען נכן היה לאשר באמורתו, לבין המציאות המראה שהמנוח נדקר 4 דקירות וכן שנגרמו לו שלל חתכים, שריטות וחלות במקומות שונים בגופו. הנאשם לא ניסה להתמודד עם פער זה ולא התיעמר להסבירו. הנאשם פטר את עצמו בחקירה ואומרו שהוא אינו זוכר מה בדיק קרה משום שראשו התעורר (ת/2 עמ' 12 ש' 17) והוא לא היה צלול (ת/12 עמ' 19 ש' 26) ובعدותו בבית המשפט הוא אמר: "**הרגשתי שהראש שלי עולה למעלה, יצא לי אש מהעינים, הרגשתי שאני מביך את המציגות...כשניסיתי לדוחוף אותו אני לא זוכר מה קרה, יכול להיות נתתי לו מכיה...אני לא זוכר מה קרה**" (עמ' 33 ש' 4-7).

אלא שקשה מאוד בנסיבותינו לקבל הסבר כזה ולהעניק לו משמעות, שכן על פי תיאורו של הנאשם עצמו, נקל לראות שחוור זיכרונו הוא נקודתי וסלקטיבי. הנאשם זכר, כאמור, את כל מה שקרה עד לשלב שבו נטל לידי את הסוכן. הוא זכר, לשיטתו, שזכיר את המנוח, כאשר בשחוור הוא אפילו ידע להצביע שהדקירות היו בצוואר ובছזה. הנאשם גם זכר לומר שמיד לאחר אותן 2-3 דקירות המנוח התמוטט ונפל ארضا וידע לומר בשחוור מה היה מקום נפילתו המדוייק. הנאשם זכר את פעולותיו לאחר התמוטטות המנוח, דהיינו, שטרף את ידיו ואת הסוכן, החליף בגדים,לקח את תיקו ויצא מן הבית, וכן זכר את כל השתלשלות האירועים לאחר צאתו מהבית. כאמור, הפרק היחיד שהנายน טוען שאין זכר הוא אותו קטע קריטי באירוע שאמור לספק, בין השאר, הסבר לחבלות הרבות על גופו של המנוח. למול מה שמצטיר, הגינוי, התחמקות מצד הנאשם מלומר את האמת, תוך מציאות מפלט באמירה "לא זכר", ההגנה לא סיפה הסבר הולם שבזכותו ניתן אולי להבין אחרת את מצב חוסר הזיכרון הנקודתי שלו טוען הנאשם. כך, במהלך עדותו הראשית בבית המשפט סיפר הנאשם לשאלות הסגנון כי בגלל מחלת הסוכרת ממנו הוא סובל, קורה שהוא מקבל קומה ונופל ואז מאבד את זכרונו. לדבריו, באירוע עצמו הוא לא נפל אולי בגלל הפחד שהיה מצוי בו, ואולם הוא הרגיש רע מאד ורעד כלו (עמ' 33 ש' 28-18). מידע בלוו מקצועו ולא ברור זה (שנשמע לראשונה רק בבית המשפט) אינו יכול לספק הסבר רלוונטי והגינוי בעניינו. אם ההגנה סבירה שיש מתחורי אמת רפואי או הסבר מדעי, ראוי היה לבססו על ידי מומחים.

התיחסותו החקלאית והלא ברורה של הנאשם לפך הזמן הכי חשוב באירוע, וחוסר התמודדותו עם הממצאים האובייקטיביים שעל פי חווות הדעת הפטולוגית, מלבדים שאין בהסבירו כדי להפריך את "חזקת הכוונה".

אני נכונה לקבל את טענת הסגנון לפייה אין אינדיוקציה וראיות לכך שהנายน תכנן את רצחית המנוח מראש בגלל מערכת היחסים העכורה ביניהם ובגלל חוסר שביעות רצונו מתנאי המגורים בדירה. אולם, בהתאם למחנים שנקבעו בפסקה, לא זו בלבד שאין צורך להצביע על קיומו של מניע, אלא שגם הכרח שההחלטה לקטול את חי המנוח תהיה מעשה מתוכנן שגובש זמן רב קודם. כפי שצוטט על ידי לעיל, ההחלטה להמית יכולה להתגבש כהרף עין וכתגובה ספונטנית רגעית.

במקרה שלנו, יש ראיות לקבוע, שהמנוח היה שיוכר מאוד באותו ערב. לאמן הנמנע שבஹיוו בגילוף הוא אכן צעק, גידף וקילל. יתרון אףיו שכדברי הנאשם הוא משך במכנסיו ואמר לו שהוא רוצה לשכב עמו. בעשותו כן הוא הרגיז עד מאד את הנאשם, כפי שהנายน אישר בעצמו לשאלות ב"כ המאשימה (ראה פרוטוקול עמ' 38 ש' 24-26). העצבנות והכעס שהתעורררו אצל הנאשם מתישבים היטב גם עם ההתרשם ממנו בבית המשפט, כמו שנוטה להתרגז ומתקשה לשלוט בעצביו. על כל אלה יש להוסיף את המטענים השליליים והדם הרע שזרם בין הנאשם למנוח עוד לפני האירוע. עניינו של הנאשם לא רק שהמנוח לא עמד בהבטחותיו לגבי תנאי המגורים בדירה, ולא רק שהוא חש שהמנוח מנצל אותו כלכלית, אלא שהנายน מגיע שיוכר הביתה, מעלייב אותו, צעק, מפריע ואני Möglich לו לישון. יתרון אפיו שהמנוח נתן לו מכת אגרוף, כתענתו. מכאן קצירה הדרך לזעם שהנายน נתקף בו ולהחלטה הספונטנית להמית את המנוח ולשים בכך לשם קץ ל干涉ותיו ולמצוקה שחש באותו רגע. יכול להיות שכונת הקטילה התגבשה לפני לניטילת הסוכן מהמטבח, לאחר שהנายน נוכח אולי לדעת שאין יכול לצאת החוצה, יוכל להיות שהתגבשה בשלב מאוחר יותר, במהלך העימות הפיזי בין הנאשם למנוח, על רקע דברים שקרו בינם והוא אמר לא ספר לנו. בכל מקרה, גיבוש ה- "ההחלטה להמית" נלמד מעתם מעשייו ופעולותיו של הנאשם בכך שהשתמש בסוכן כדי לדקור את המנוח פעם אחר פעם במקומות

רגשים בגופו, עד הסוף המר, דהינו עד שהלה נפל והתמוטט. ואומנם, מדברי הנאשם במשפטה עולה בברור שהוא לא חדל מלדקור את המנוח עד שהלה התמוטט. ניסינו לטען אחרת בבית המשפט כיילו המנוח המשיך לדבר גם לאחר שחדל מלדקור אותו, מהוות לא יותר מאשר ניסיון כושל וכוזב לשפר את תמונהת המצב מבחןתו, כפי שנאמר על ידי קודם (סעיף 7.4 להכרעת הדיון).

aphael בהקשרנו לדברי בית המשפט בע"פ 2507/11 אורן אוסקר נ' מדינת ישראל (פסקה כ"ט לפסק הדין, 30.09.2013):

"**ניסיון החים מלמד כי בלהט ויכול עול אדם להחליט, החלטה רצונית גם אם נמהרת, לשום קצת לחץ בעל דבריו (יריבו). די בכך על פי הדיון, גם אם ההחלטה היא "קצת מועדת"**

וכי,

בע"פ 624/89 עזרא יצחקאל נ' מדינת ישראל פ"ד מה(3) 705, 714 (6.6.1991):

"**ההחלטה יכולה ליקום כהרף עין, וה מבחן לקיים הוא בהבנה וברציה של התוצאה. העובדה, שהההחלטה צומחת מתוך חמת זעם או להט הרגע, אין בה אף היא כדי להפחית מקומה, וקיומה של ההחלטה אף אינו נשלה בשל כך שקדם לה קינטוז. כל יסוד מיסודות הכוונה לפיסעיף 301 הנ"ל עומד על רגליו הוא, וקיומו של האחד - או היפוכו של דבר, היעדרו של האחד - אינו משפייע על קיומו או על היעדרו של היסוד האחר. (ההדגשות שלי)"**

תימוכין כאמור לעיל ניתן למצוא בדברי הנאשם הראשונות במשפטה, דברים ש מבחינה מסוימת יכולים להוות אפילו "ראשית הודהה".

וכך אמר הנאשם: "**אחרי שעתים עשה בלאנן ואני לא התפקידתי ויצא שניתתי לו מכח עם סיכון כמה פעמים**" (ת/2 עמ' 14 ש' 36).

ובהמשך,

"**אהה (מילה לא ברורה) אני לא הייתי צריך לעשות משהו זהה. נ...אני גם במצב פסיכולוגי לא טוב ואני שותה 13, 14 כדורים**" (ת/2 עמ' 16 ש' 27).

וכי,

"...**כל הזמן לימדתי את האחרים לתפקידו, צריך להיות מאופקים. והנה מה אצל...אני לא מצדיק את עצמי. שירביז, יכה, מה שרצחה שירוג. (מלחים לא ברורות). אני לא אצדיק את עצמי. אני בעצם לא יודע מה קרה לי**" (ת/2 עמ' 36 ש' 20-24).

האמור לעיל מזקק תימוכין גם במעשהיו של הנאשם לאחר דקירת המנוח והתמוטטו, ואסביר: אין חולק שלאחר

שהמנוח נפל ארכה, הנאשם לא העיק עזרה רפואי. זאת, לא מיד בהיותו עדין בדירה, וגם לא בשלב מאוחר יותר לאחר שיצא מהדירה. את ההסביר לכך ניתן למצוא או בכר שהנאשם ידע היטב שמדובר "במעשה עשו" והמנוח אינו בין החיים, או שלא היה לו חוץ בהצלת חייו של המנוח. כך או כך, יש בכר אינדיקציה לכוננות הקטילה שהתגבשה בלבו של הנאשם. כך גם החלטתו השקולה של הנאשם לטרוף את הסcin ולהחזירה למגירה, להחליף את בגדי ולצאת מהדירה.

בעניין זה אין לקבל את טענת הסגנור לפיה רק בחקירה הראשונה כשהודיעו לנאים על מותו של המנוח הבין את גודל המצב שנקלע אליו (עמ' 67 ש' 25 ואילך). כפי שנאמר על ידי כבר קודם (סעיף 7.4. להכרעת הדיון) התנהגותו של הנאשם מעידה על כך שבזעקו את הדירה הוא ידע היטב מה היה מצבו של המנוח והעריך את הסיטואציה לאשרה, מה שמתইישב היבט עם גיבושה של החלטה להמית.

בבקשר זה יש לדוחות כבלתי הגיוניים את הסבירי הנאשם בבית המשפט באמצעותו שלא העיק אמבולנס משומש מהשכנים, פן יתקפו אותו כאשר יגלו את מה שקרה (עמ' 30 ש' 19-20). לא זו בלבד שמדובר בחשש לא הגינוי ורחוק מאוד, אלא שגם אומנם זה היה חשש של הנאשם, מה מנע ממנה להזמין טלפונית גם את המשטרה? מה מנע ממנה להתקשר בהיותו מחוץ לבית, מקום שבו השכנים אינם יכולים לפגוע בו? לא זו אף זו, הנאשם הוסיף והסביר שהוא הנית שמשטרת היא שותמין אמבולנס ולכך, לדבריו, רצתה להגיע למשטרה (עמ' 30 ש' 20). דא עקא שה הנאשם תמהמה מאד עד שהגיע לתחנת המשטרה. הנאשם ישב בGINA ליד ביתו כדי להרהר ולהירגע, לדבריו, אחר כך נסע לבית בנו וرك כעבור שעה-שעתיים התיצב במשטרה. האם כך חשב להציל את המנוח?

יובהר, כי יש לדחות בעניין זה את טענת הסגנור לפיה הנאשם התקשר מיידית לבנו (עמ' 67 ש' 31-32). אליבא דברי הנאשם עצמו הוא ישב זמן לא קצר בGINA כדי להרהר במה שקרה ורך לאחר מכך התקשר לבנו.

באישור זה אחזור ואצין כי יש לדוחות מכל וכל את טענת הנאשם לפיה בעזובו את הדירה המנוה היה חי וմדבר וכי הדירה הייתה נקייה מדם (פרוטוקול עמ' 49 ש' 4). בהינתן שהנאשם ידע בחקירה הראשונה ובשחזר להצביע בדיק על המكان שבו נפל המנוח ארצה לאחר הדקירות, מקום זהה לזה שבו נמצא המנוח שוכב בדירה מתבוסס בدمו, המסקנה המתיחסת היא שהמנוח נפל ארضا לאחר שנדקר ולא קם עוד. מזה מתחייב, שככל כתמי הדם הרבים בדירה וכל התוצאות הדם על הקירות (לוח צלומים T/S8 1S80 תМОנות 10-6) נוצרו בטרם שהמנוח נפל ארضا ולא קם. האם יתכן שהנאשם לא הבחן בחריה המוגאלת מדם ובקריות המוכתמים? לא ליותר לתהות כיצד ניתן להסביר את כתמי דם המנוח שנמצאו על אצבעות רגליו של הנאשם ועל מכנסי הטרנינג שלבש בזמן האירוע, אםقطענו לא היה דם בדירה בזאתו החוצה.

יש אפוא לקבוע אפוא שהנאשם היה מודע היטב למצבו של המנוח. הוא לא הצעיק עזרה או משום שלא היה בקשר טעם, ביודעו שביצע כבר את זמנו, או משום שלא רצה להציג את המנוח. חיזוק לכך בנסיבות שביצוע הנאשם לאחר מכן, כאמור לעיל. בנוסף, יש להפנות אל דברי נאש בחקירה הראשונה באומרו שהגיע למשטרה יחד עם בניו כדי להיפרד מהם (ת/2 עמ' 16 ש' 22). משמע מכך שהנאשם הבין היטב את המצב, היה מודע להשכלות מעשי והבין את מצבו המשפטי. הוא הילך למשטרה משומש שהעריך כנראה שלא יוכל לחמק מהחוק והוא בחר בחר במודע, בuczat יядיו, את האופציה הפחות גורועה מבחינתו.

סיכון של דבר, יש להגיע למסקנה כי בזמן כלשהו במהלך הערב התגבשה אצל הנאשם את חי המנוח. כוונה זו מוסקת מכלול מעשי והתנהגותו של הנאשם שלהם לא נתן הסבר הגיוני אחר.

9.2 אשר ליסוד **ההכנה**, נקבע בפסקה כי מדובר בסוד אשר שלוב ברכיב "ההחלטה להמית". בעוד שההכנה מבטאת את המעשה הפיסי והשלכתי, ההחלטה להמית מבטאת את sisod הנפשי. כשם שניתן למדוד מההכנה על מה שהתחולל בלבו של הנאשם תוך כדי ביצוע המעשה, כך ניתן להסביר מהעובדות המלמדות על הכוונה את התגבשות מעשה ההכנה [ע"פ 512/89 דניאלס נגד מדינת ישראל פ"ד מה(2) 503, 496 (1991) וההפניות שם]. בעניינו, עצם נטילת הסיכון מהמטבח על ידי הנאשם ואחר כך השימוש בסיכון שוב ושוב לצורך ذיקרתו של המנוח ממלאת את יסוד ההכנה ומשילכה גם על הכוונה תחילת.

9.3 בהתייחס ליסוד הקונטור: במהלך הסיכומים לא הוועלה מטעם ההגנה הטענה שהנאשם קונטר על ידי המנוח. כך גם במהלך המשפט עת הוצהר על ידי הסגנור מפורשות שהגנה אינה טעונה לקונטור (פרוטוקול עמ' 12 ש' 8). בכל מקרה, גם אם נבוא לבחון עניין זה מיזמתנו כפי שモරה הפסקה [ע"פ 240/84 חטייב נגד מדינת ישראל פ"ד לט(2) 36, 29 (1985)], המסקנה היא שלא מתקיימים בעניינו הקритריונים הנדרשים להתקיימותו של קונטור, ואנמק:

ב כדי שנאמר שהנאשם פעל בתגובה להתרgesות קשה שבגללה איבד את שיקול דעתו, צריכים להתקיים שני תנאים מצטברים: התנאי הראשון, הוא קיומו של "קונטור סובייקטיבי", דהיינו, שההתנהגות המקונטרת מצד המנוח אכן השפיעה על הנאשם הספציפי וגרמה לו לאבד עשתונותו ואת שיקול דעת. התנאי השני הוא קיומו של "קונטור אובייקטיבי" שמשמעותו שההתנהגות המקונטרת הייתה כזו, שהיא הייתה גורמת לכל אדם סביר בנסיבותיו של הנאשם לאבד את עשתונותו ולפעול באותה דרך. "התרגות" במישור הסובייקטיבי מציבה על מצב שבו בתגובה להתרgesות והשפעתו התגבשה כוונת קטילה אצל הנאשם, אך היה זה כתגובה ספונטנית מתוך סערת רוח, אובדן עשתונות ואובדן שליטה עצמית. בכך, כאמור, לא סגי, קיימת דרישת שמדובר בתגובהות מסוג זהה שגמ "אדם סביר" או "אדם רגיל" עלול היה, אילו הועמד במצבו של המנוח, נהוג כמוותו. המבחן האובייקטיבי מהו ביטוי "למידניות משפטית", המציבה לצד האלמנט הסובייקטיבי את האלמנט האובייקטיבי, המctrף אליה והשומר על נורמה התנהגות של חברה בת-תרבות". המבחן האובייקטיבי הוא בעיקרו בדים ערכי, הבא לכפות נורמת התנהגות, והבא לומר שלא כל מה שהמנוח חש כהתרgesות יכול להיות גם "התרגות" במישור הנורטטיבי / ערכי [ראה דנ"פ 1042/04 דוד ביטון, פסק דין של השופט ברק והmobאות שם .]. (27.11.06)

בעניינו, ככל שהדבר מתייחס לפן הסובייקטיבי, הנאשם לא תיאר בעדותו את תחשויותיו ולא גרס שאיבד את שליטתו העצמית לנוכח התרגות קשה שחווה. מבחינה זו אין לנו בסיס עובדתי מספק לקבוע כך. ואולם, גם אם נלק לקראת הנאשם ונסיק מהתבטאותיו השונות בחקירה ובבית המשפט, כפי שצוטט קודם, כגון שלא יכול היה

להתפקיד ויצא לו אש מהעינים, ונאמר שההתנהגות המנוח אכן הוציאה את הנאשם מכליו עד כדי איבוד שליטהו העצמית, הרי שלא ניתן לומר שמתיקי מות פה התגרות במישור האובייקטיבי. לא ניתן לומר שאדם רגיל או סביר בנסיבות של הנאשם היה מאבד את שליטתו העצמית וקוטל את חייו של שותפו לדירה אשר במצב של שכנות צעק, קיל והתנהג באופן לא נעים ומעלייב. כל זה נכון גם אם נניח לטובת הנאשם שהמנוח הכהו שתי מכות אגרוף, כתענתו (ולא הוכח):

"**הלכה פסוכה היא כי גידופים, התגרות מילולית או תגרה אינם מספיקים על מנת שיתקיים הקנטור האובייקטיבי** (ראו למשל: ע"פ 8332/05 איסקוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבז] פסקה 25 לפסק דין של השופט א' לוי (2007); ע"פ 1191/02 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבז] פסקאות 8-9 (2003)). יש לציין כי מול הקלות והאיומים עומדים על הפרק חי אדם. לא ניתן להזיל את חי האדם ולאפשר נתילותם במקרים בהם אדם נעלב או נרגז. אמן בקרה שלפנינו לאלימות המילולית התווספה אלימות פיזית, אך לנוכח נסיבות המקירה אשר פורטו לעיל בבחינת הקנטור הסובייקטיבי, אין אני סבור כי אדם מן היישוב במצבו של המערער היה אכן נגש בדרך הכה אלימה וקטלית בה נהג המערער. אדם בחברה תרבותית ערכית היה מוצא בنفسו לרסן את עצמו ולנקוט במעשה מידתי יותר באותו נסיבות" [ע"פ 4655/12 אדרי נגד מדינת ישראל, סעיף 44 לפסק הדין (29.9.2014)]

מכאן, אפוא, שמתיקי בקרה שלנו גם היסוד השלישי של "העדת התגרות", דהיינו, שלא ניתן לומר שה הנאשם פעל בתגובה להתגרות שקדמה למעשה.

10. מסקנה מכל האמור לעיל היא שהtabuisה הרימה את הנטול להוכיח שה הנאשם ביצע עבירה של רצח בכוונה תחילה, ואני מציעה לחברו להרשיעו בעבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

גילה רביד,
שופת

השופט גלעד נויטל, אב"ד:

לאחר שבחןתי את הריאות וקרויתי את הכרעת דין של חברותי, השופט רביד, אני מסכימ לחוות דעתה כשלפי הריאות אכן הוכחה מעבר לספק סביר אשםתו של הנאשם בעבירה רצח בכוונה תחילה.

galad_neitl, שופט,
אב"ד

השופט מאיר פרח:

עמוד 25

אני מסכימים.

מאיר יפרח, שופט

סוף דבר:

הנאשם מושע אפוא, פה אחד, בעבירה של **רצח בכוונה תחילה**, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ג-1977.

ניתן היום, ז' אייר תשע"ה, 26 אפריל 2015, במעמד הצדדים.

gilah rabid, שופטת

מאיר יפרח, שופט

галעד נויטל, שופט

אב"ז